

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 2 frt — kr
Fél évre 1 „ — „
Negyed évre 50 „
Egyes szám ára 10 „

Hirdetések 10 krral számítatnak peticionként.

MULATTATÓ MINDENT FELÖLELŐ LAP
A FÜLLENTÉSEK VILÁGÁBÓL.

Megjelen minden hó 1. és 15-én.

Kiadja és felelős szerkesztő:

IKLÓDY GYŐZŐ.

SZERKESZTŐSÉG

és

KIADÓHIVATAL,
hova a lap szellemi része és az előfizetési összeg küldendő:
EGER, szervita-utca 393-ik szám.

Előfizetési felhívás

A FÜGGETLEN

„FÜLLENTŐ”

című élelapunkra.

A corruptió következménye, hogy lapunk ezentúl függetlenül fogja ostorozni az elharapódzott társadalmi bünfajokat, u. m. uzorát, nyegleséget, képmutatást, esalást, ravaszságot, mamelukságot, balekságot, alattomos fondorkodást, a felfuvalkodottságot és az utonálló bérene csordahadát.

Ez határozott programunk.

Továbbá, — miután több hitvány és alattomoskodó haszonleső ember, hátunk mellett azon otróbasággal véli elnyerhetni a potya kortyot, — hogy mi célul tűztük volna ki az egyes családok titkaiba és behatolni őket pelengére állítandó; — kijelentjük tehát, hogy ez merő rágalom és alávaló bujtogatás.

Biztosítjuk tehát a családokat, hogy tőlünk bátran alhatnak.

Kijelentjük és tudatjuk t. előfizetőinkkel, hogy e lapok szerkesztője, Budapestre teszi át lakását, a ki megmutatja, hogy őt semmi hitvány fenyegetés vissza riasztani nem fogja s ezután nem lesz könyörgő deputáció ellenében, s azon lesz, hogy lapunk országos lappá emelkedjék s a corruptiót általánosságban ostorozni fogja.

Tisztelt corruptátor compánia, ki tehát a placera! Sorba megyünk! — Menjetez tehát rimánkodni valahová ellenünk!

Az előfizetés lapunk homlokzatán olvasható!

Teljes számú példányokkal még szolgálhatunk.

A viszont látásig.

Egerben, 1882. mártius 1-én.

A szerkesztőség és kiadóhivatal.

Utóhangok.

Ne hidjék ám némely urak
Hogy hallgat a „krónika”!
Sőt inkább mert szabad lettem, —
Ez rájok a nagy hiba.

Lerántottam én az álcát,
— De bár szíven a kezed, —
Hogy valóban igazam volt,
Azt azonnal elhiszed.

Avagy szólj hát!... Mikoron még
E lapot nem olvasád,
Történt oly sok, a mire csak
Tátottad szemed és szád.

De mert ime már két éve
Hogy szerkesztem e lapot, —
Füled a „füllentésekből”
Sok „igazat” hallhatott.

És mert pirült azon „úr” ki
A var alatt hallgatott:
A „tanácsos” úr fülébe
Ily kérelmet hallatott:

„Én a citromok honában
Éltem át sok jó napot,
S narancs-erdő hűs árnyában
Nem olvastam e lapot.

Magnifice!... A „Füllesztőt”
Értem én mely rám tevé, —
S kérelmemmel itt nyúlok most
Mint „Saharán” a „tevé” —

S „oáz”-ra lel boszú-szomjam,
— Mely méltánylást érdemel; —
Nagyságodnak módjában van,
— A szerkesztőt csapja el!”

Dr. Füllesztő.

A Pudli és a hét Pincslí.

— Kutya tragikomédia. —

Előjáték.

A Pudli valamiért megneheztelvén a Füttykösre, boszút, rettentő boszút forralt szőrös agyában s a hét pincslit gyűlésre hívta.

— Barátaim, azért hivatalak össze, — hogy boszút álljunk a Füttykösön, a ki engem lerántott, — mert én vagyok az szőröstül bőrostül és senki más. Esküszöm a poroszlói őseimre, hogy ezt szárazon viselni nem fogom; — mit mondana a többször kitagadott apám, a kinek jóságával oly sokszor vissza éltem, a ki két kezével keresett napszámát velem megfélelé, ha most meghallja, hogy Pudlija kurta kosztra járt. Mit mond majd az a társam, a ki egy alkalommal nemesen, a muzsák temploma folyosóján megnyaklevesezett? és én hozám méltóan tőle elégtételt sem kértem? Pincslí, ezt én nem tűrhethetvén, határozottam!

(Mindnyájan) Duellum, duellum!

Pudli. Látom, hogy nemes rovarok, akárom mondani lovagok vagytok. Tehát ezennel Pincslí Nro 1. és Nro 2. küldöm ki segédemül a Füttykösökhöz. Híjjátok ki! Tudom megijed, de pisztolyra nem megyek ki, mert a durranástól félek. Ugy-e ti is félték!

Mindnyájan. Ugy van, nem kell pisztoly durranás, csak karmoláznunk fogunk.

1-ső jelenet: A Füttykösnél.

Pincslí Nro 1. Van szerencsém magamat és bajtársamat Nro 2. bemutatni. Mi secundánsai vagyunk Pudli barátunknak.

Füttykös. Örvendek rajta. Mivel szolgálhatok?

Pincslí Nro 1. Miután ön Pudli barátunkat megsérté, elégtételt kérünk.

Füttykös. Sajnálom, de én a Pudlit nem ösmerem, s így elégtételt nem adhatok.

Nro 1. De igen ő az és senki más, mert ő mondta.

Füttykös. De ha én azt mondom, hogy nekem semmi közöm hozzá. Ellehet menni!

2-ik jelenet: A nagy-utcán.

A két pincslí a nagy utcára érvén, elreterálja a többinek mit végeztek, vagy is, hogy semmit sem végeztek

Mindnyájan. Ez nagy szégyen mindnyájunkra. Boszút, kutya boszút!

Pincslí Nro 4. Tisztelt rokonok! Nekem eszmém támadt.

Mindnyájan. Halljuk, halljuk!

Nro 4. Gazdámól hallottam, hogy az ősök korbácesal is szoktak verekedni az utcán. A mi Privat-Dienerünknek van egy ruhaporoló korbácskaja, azt elhozom és oda adjuk a hatalmas Pudli vezérünknek, hogy azzal a Füttyköst valamely utca sarkon meglesvén, orvul támadja meg s üssön rá ha lehet. Ha pedig nem lehet, azért mégis elhireszteljük, hogy végig vertük.

Mindnyájan. Helyes! eifogadjuk!

Dalolnak: „Szaladjuk be az utcát,
S ha valaki ránk bámul:
Ordítsuk, hogy a Füttyköst
Vertük irgalmatlanul.”

3-ik jelenet: A kacsaparton.

(Mindnyájan az utca sarkon leskelődve az egyik poszton áll jön-e már a Füttykös.)

Poszton álló: Itt jön, itt jön!

Mindnyájan: Itt jön. Figyeljünk tehát s ha ide ér megrohanjuk. Heten nem félhetünk tőle. Pudli légy erős és mutasd meg, hogy méltó vagy a Pudli névre. (A Füttykös közeledik, de az utca másik sarkára csap át, erre a Pudli és hét Pincslí utánna rohan, mire a Füttykös megáll és kérdi:) Mit akartok?

(De azok nem szólhatnak, mert az emberi nyelvet nem értik, és szintén megállnak.)

A Pudli megállván a Füttykös előtt s két első lábával a poroló korbácskát megfogván. bátortalanul ennek kezére legyint; azonban a Füttykös sem volt rest s Füttykösével a Pudli fejére olyat ütött, hogy füléhez kapott. Szerencséje, hogy gazdája kemény fejtakaróval látta el. A hét pincslí erre vérszemet kapván a Füttykösnek akart rohanni azonban a Füttykös eltűnt. Ujra elhangzik a dal:

Szaladjuk be az utcát
S ha valaki ránk bámul:
Ordítsuk, hogy a Füttyköst
Vertük irgalmatlanul.”

„Nem úri tempó...”

Közli: Don Mirmio de Buhogó.

1. Nem úri tempó — „éjjel után hajnal előtt” oda oly állapotban térni, hol „rózsafa nyílik a házak előtt,” a milyenben hajdanában boldog emlékeztető Noé találatott; (s ekkor tárgyat és személyt „részegen” látni.)

2. Nem úri tempó — ily alkalmakkor akár teljes Marsch-Adjustirungban (hátrányára a kényelemnek), akár egész ádami costumben dőlni Morpheus gondúzó karjaiba.

3. Nem úri tempó — sürgetőleg követelni a lábbeli tiszta voltát akkor, midőn az velünk együtt tért vala nyugalomra, — nagy előnyére az ágyneműek épségének, melyért is a házi úr

részéről nem késendik az elismerés és hála-köszönet — a nagyfokú tisztaságérzetnek miatta.

4. Nem úri tempó — megdöbbenni azon, hogy a lakbér minden hónapban fizetendő a szobaurak (?) részéről.

5. Nem úri tempó — vendégünket az élvezet jókért, kétes ízű boros vízzel traktálni, és megelőzőleg (horrendum dictu!) azt vörös bor-nak és nektárnak nevezni.

6. Nem úri tempó — a Krausz úr boltjában csak azért negéyezni mély antipathiát a fluidum spirituosumok iránt, mivel azokkal meg nem kínálhatunk.

7. Nem úri tempó — az említett úr boltjában szalonnával jóllakván — vad malaj módjára emberhúsrá éhezni, és ebbeli mohó vágyunkat egy kereskedő tanone mutatoujján kielégíteni, abból nyíri bicskával egy darabot lementsz-vén — mi által súlyos testi sértés vétségébe is eshetünk.

8. Nem úri tempó — Vendéglőben ebéd-nél mohón lesni a többi pagagierok előtt párolgó ételt, azt megkóstolni, minden engedelem nélkül abba kenyeret mártogatni, esetleg a maradékot fölfalván, — constrictor boa módjára jó magunkkal telhetetlen lenni.

9. Nem úri tempó — socialdemocratico-nihilisticoantimilitaricoppositionalis mi voltunk futásra kényszerítő krimaszok és leirhatatlan iz-gás-mozgás közt, spēkelve huszáráldásoktól, köz-tudomásra hozni és e közben magas állásu egyé-nekről nem a legkiméletesebb módon emlékezni meg.

10. Nem úri tempó — némely „kerülő“ gyalulatlanságát, legyünk Eger völgyén vagy „bércin“, hevesen megtámadni és e közben ön-magunkról megfeledkezni, hogy volna még raj-tunk is tömérdek „faragni való.“

11. Nem úri tempó — általában kollegá-inkat — jobbrészt, ki absentius — kicsinyíteni és saját hasunkat a „gratisból“ nagyobbítani.

12. Nem úri tempó — Hierleibich majszt-ram beleegyezése nélkül a kontós uraknál a számlát tetszésünk szerint felszámolni és ez által a kontós urak nehezítését a majsztramra ki-hivni; mert mit szól ehhez a „céh“?

13. Nem úri tempó — az e. ö. t. o. egy-letbe csak azért beállni, hogy „menetgyakor-latoknál“ szokásos belső felüdüléseknek része-sévé legyünk; míg egyéb alkalmakkor (mely-nél ugyan kötelességszerűleg meg kellene jelen-nünk) „fundus instructusok“ körüli teendőinkkel mentegtevé magunkat, a komolyabb munkánál nem segítkezünk.

14. Nem úri tempó — ugyanezen egylet-nél divó „inexpressibile“-t nyáron (minden Un-terlag nélkül) felül, télen alul hordani

15. Nem úri tempó — különféle kávéhá-zakban és „egyéb helyeken“ mit sem költvén elszunnyadva, magunkat a kapupénz fizetés ter-hétől abszolválni.

16. Nem úri tempó — minden jogcimet félre dova, oda hagyott lakásunk szoba és kapu kul-csait elvinni és visszatartani; s ez alatt a pue-maszteri szolgálatokért esedékesé vált összeg kifizetéséről mit sem tudni akarni; mi végett correspondentia állván be, a házi gazdát ilyenmü követeléseért merészen mint „nem úri tempójút“ felemlíteni.

17. Nem úri tempó — a szivességből föl-ajánlott lakást szelvében-hosszában, mint pénz-zért kivettet hirdetni, midőn házbért a szobáért ki sem követelt.

18. Nem úri tempó — (tán csak nem a német utczában) vis-a-vis a „kis pipának“ a mirmiot* falhasogató hangon bömbölni, mi közben szemünk örömtől sugárzottan tekintnek a szaporodó összegre, melyért „itallat“ adatván, torkunk bőséges vacsolása elmaradhatlan.

19. Nem úri tempó — az említett helyen „Warumsagter“ éltés korú urat folyton mace-rálni és e közben reánk nézve sajnos leleple-zéseknek vetni meg a fundamentumát, mi által bizonyos okmány (diploma), bírása is kétségbe vonatik, melyre „Warumsagter“ úrnak szüksége nincs, lévén ő a nélkül is tiszteletreméltóbb úr, iktattatván már ő rég a kiérdemült polgárok lajstromába.

20. Nem úri tempó — bármely kapado-hányt ambrosia illatúnak csak azért magasztalni, hogy annak dicsérettől elbódított tulajdonosa egy pár pipára valót engedményezzen.

21. Nem úri tempó — az aszfalton a fe-jünkbe kiesett és elgurult polgári szivaresutkát a Lyceum mellett szitkozódások közt keresni és venni föl.

22. Nem úri tempó — egyházi férfiak létezését egyáltalában szükségtelennek, sőt ká-rosmivoltúnak állítani; de a kínálkozó alkalom-mal köpenyegyet fordítva, hűen néhai dögrebőgő tisztünkhöz, magunkat „ad maiorem Dei glo-riam“ (?) ebéd és vacsoráért kántornak aján-lani.

23. Nem úri tempó — köztiszteletben álló hölgyekről karácsonykor a nagytemplom-ban vagy másutt és egyébbkor is, őket illető s nem egészen magasztaló, fenbecsü (?) véle-ményünket fennhangon nyilvánítani.

24. Nem úri tempó — a „crimen lesae majestatis“ régi elbírálásának módjáról tudó-

* *Mirmio* egy neme a kártyajátéknak, mely a fenálló szabályok értelmében a *cassa* nagyságához mérten, egyaránt a győztes mintavesztesfélre kisebb nagyobb ivással végződik.

mással nem birni és a jelenlegit — eshetőle-ges veszélyünkre — figyelmen kívül hagyni.

25. Nem úri tempó — volna az elmon-dottakat kinek nem inge magára venni, és ered-ménnyel nem kecsgetető cáfolatra még gon-dolni is, és végül — „nem úri tempó“ potya fraternek lenni és szüntelen „itallat irányá-ban csaholni!“

Ezek csak „nem úri tempók“, melyek eddig ugyan tényleg el nem követték; (?) de tartván a közlő attól, hogy jövőben valaki ily irányban a „jó tonus“ ellen botlást követ-hetne el, ergo részéről az illetőknek az elmon-dottakat csakis, mint a tiszta baráti szeretetből kifolyó, jó indulatú figyelmeztetést ajánlja.

Borteleki nömöss Ivó Dániel úr

LEVELE

a tekintetes Ujságfundáló úrhol!

A sükeretlenséggel béfejellődött vadászka-land után Eger felé fordítottuk a rudat. Haza-érvést, — minekutánna szörnyesztő módon kiröhögtek magunkat a vad nélkül való vadá-szatosság felett, — da kápó nekiestünk a min-den kurázsit magába szoríjtó cilinderöknek (megint mögjegyzem tisztességgel, hogy köve-tem 'ássan tisztesség' ne legyen mondva nem afféle töktartó lajstürt értök!) és békóvartéjöz-ván hazafijas kebleinkbe ennehán pár puhár bicskaesukó „tőhegyit“, restöllén a dolog mi-voltosságának a hogyléttyit, befogattunk az bortelki koleszba; ezuttal ügyessen mögnézvén vallyon nem-e megest a Mérges Bendegúz

TÁRCA.

Egy falusi történet.

Piros Eszti. (Rajz.)

(Végc.)

Az öreg János az tudná talán, hanem ember kellene ki hozzá merjen szólni, mikor ily merev komolysággal néz maga elé.

— János bátyám! — merészel ennyit egy bojtárfiú; hanem aztán pusztulj is a tüztől, a mint tekintete találkozik az öregével. El is men-jen ám ugy az öreg elől, hogy három napig akár szeme elé se kerüljön!..

Az öreg János feláll a tüztől, elmegy szót-lanul megkeresi fiát, s szemeiben a fájdalom könnyei csillannak meg a mint látja, hogy az a fiú, még most is arra tanítja lovát, hogy e kérdésekre: „Szeretsz-e Eszti?“ „Nem fogsz-e elfeledni Eszti?“ „Öörkre csak az enyém akarsz-e lenni?“ fejhajlongásokkal, igen-nel válaszoljon.

— „Hej Danyi fiam, ne erre tanítsd már a te lovadat, hanem arra, hogy megesal tége-det Piros Eszti“ hogy csak játszik a sziveddel mint macska szokott játszani az egérrel!!

A fiú nagyot néz az apára...

— Ne is menj már te többet a Pirosék háza felé, menyasszony kerül már ki abból a házból; de nem Bokrosékhoz, hanem a gazdag bíró házához.

A fiú mintha csak nem is hallotta volna az apa szavát, csak ölelgette lova nyakát; csak kérdezgette: „Szeretsz-e Eszti, nem fogsz-e el-feledni, csalogatni, örökre csak az enyém akarsz-e maradni, nem fogsz-e többet Bíró Pistára mo-solyogni, a Bíró Pista keblére dőlni Eszti?“

A ló pedig integetett fejével...

Az öreg János elfordult, szemeiből kitör-ölte a könnyeket, feje előre hanyatlott, és sirva

mondogatta magában nem ér már ennek semmi; ballagott vissza a pástortüzhöz.

A fiú pedig felpattant lovára, és elvágtat-tott a kert felé!

A hívó, csalogató nóta csábító hangja ismét lehallatszott. Az illatos esti szellő fuvallata paj-zánul játszadozott a kalap mellé tűzött rozma-ring szállal, s a bő ingújjal. — A feljövő hold ezüst, rezgő fénye megtört a lajbi fényes gomb-jain.

Danyi leszáll lováról, megköti fékénél a karóhoz, és rákezd ő is válaszul egy notára:

„A kalapom bokrétája rozmaring;
Szellő fújja, me;-megrezen, meg-meging
Ily ingó a lány-nak is a szerelme.
Majd egyiké, majd másiké a szive.“

— Ott van a leánynál! Eszti oda vonja magához, puha gömbölyü karjaival átöleli Danyi nyakát, fejét ráhajtja keblére, onnan néz annak tűzben égő szemeibe, és rá mosolyog oly csá-bitóan oly szerelmesen, hogy az elfeled mindent nem tudva csak azt, hogy Eszti mosolyog rá, nem érezve mást mint a gyönyörűséget, — a szerelem gyönyörűségét.

— Ugyan Danyim édesem, nem tudod ki gyújtotta fel a Bíróék búza kazlát?

— A Bíróék búza kazlát? — Már megint Bíróékról beszélsz. Eszti! Eszti! megver az isten, ha te megint csak csalogatsz, ha te mindig csak Bíróékra gondolsz.

A lány reá néz, reá mosolyog a legényre, puha kezével elkezd cirógatni annak forró arcát, homlokát; azután hirtelen mintegy villám ütéstől találva odább ugrik a legénytől, fejét odahajítja kinosan a hideg falhoz, és elkezd zokogni oly kinosan, mintha csak a szive akart volna megszakadni, oly keservesen, hogy tán még annak az élettelen, hideg falnak is fájt az a fuldokló sirás?...

Bokros Danyi sohasem tudja mi bántja azt a lányt. miért sir az oly kinosan. Csak nézi egy darab ideig; azután oda megy hozzá, egyik kezével megfogja, a másikkal átöleli derekát, s úgy kérdi tőle:

— Mi bajod Eszti!.. ki bántott?..

A leány nem felel, csak sir, csak zokog.

— Hát nem mondd meg, ki bántott Eszti?

— Te... te... — fuldokolja a leány — te... mert nem hiszel nekem, mert mindig kinzod szívemet féltékenységgel.

— Mert valóban féltlek Eszti. Féltlek, hi-szen fényes fekete hajad, csillag tűzü szemed, édes szavad, csábító tekinteted, bolondító mosoly-gásod elesábitának még az ördögöt is; — hejh! pedig te igen sokat szoktál mosolyogni!

Ezt mondja Bokros Danyi s nem várva a leány válaszát, keblére vonja, és lecsókolja an-nak könnyeit.

A leány még zokog, még fuldokol egy ideig a legény keblén, azután ismét dalol ismét kacag...

A bokor megrezzen. Az öreg Bokros öklei összeszorulnak, szemei boszus villámokat lövell-nek, s fogai között mormogja: — ördög vagy Eszti. De megkeserülöd még ezt a napot, — avval megfordul, s ezeket mondva ballag tovább: — Hej Danyi, ... Danyi, ... fiam... fiam... elvesztél már... nem használ már neked semmi aztán ráül lovára és még hallgat egy ideig. Danyi pedig dalolja.

„De te lánykám, szivem édes reménye,
Ugy-e te nem mosolyogsz más legényre;
Mosolygj csak rám éltem őrző anyala
Hadd ragyogjon boldogságom nappala.“

A „Sárga“ megugrik, s rohan mint a szél-vész, érzi az öreg szorítását.

urunkbátyánk egri ganalyhordó egvipássán expediáltatunk-e hazánkba?!

Kurta vót a búcsúzás, mint a vécsi kántor 25 garasos búcsúztató nótája, — hosszú az út (de csöppet se széles) Bortelekre.

Minden nevezetösebb cselekmény nélkül hazatermettünk, kivéve azt az esetöt, hogy az Emiliánus hangfogó szuszpenzórjumat eveszejtötte valahun az úton, mög hogy a Pepi bátsi kimondhatatlannya eeszakatt.

Itthol a Csonka agaram sillyedelmes csaholással fogadott. Azt gondúta a jámbor, hogy rókát hozunk a kocsin; ajjig birtam lebeszélni a finum szaglálású dögit, hogy nem löttünk semmit!

Mindenkit a Farsangi nyavajgásokba mérülve tanátam idehaza. Még a Misa pukkan-csom is talpatlan csizmájával cserélte fel a boeskorát; abba járván a Lesi, hosszú zsidó kocsma hotellya előtti téren lévő placecon a farsangi valcer csárdást a Petuska tehenészöm mézgályos (csipás nagyon illetlen!) szemű Erzsók jányával.

A Lizi, gangos szakátsném élembe attá a házam környékin ejtettek, mejjek elpályázdó-dásunk ólta lefolytak.

Mindönféle számadással tökéletesen mög vótam elégödve, kivéven azon jelentéssit, hogy amejszerint ötöt, t. i. a Lizit sokszor karaz-rozta eltávózmányom ólta azon szempontbúl, hogy menne el hozzája az ágyát mögvetni esténként amég én oda leszök — a kis segít kurjancs! . . . De a Lizi mint nemöss honle-ány szügies érzelményeiben sértésnek érezvén magamagát az alkura rája nem állott.

— „Úgy ám nemzetöss úr — fojtatta Lizi — nem is lesz ön kegyed magának ojjan hűségöss szalmazs . . . akarom mondani csele-dgye, mint én vagyok!“

— Ó te tisztaságosságnak szüziess lábas serpenyüje — mondok neki elérzékenyödve — nem is fog elfelejtetödni em tüllem a te hiv-séges ragasztosságod, kárpóttatván kamattyával a kijállott nélkülözöds! —

No de 'iszén engöm nem is igen lehet rászedni az ijjen histórijába — lévén bö gyakorlati praxissom — mer mingyárast észrevet-tem vóna a tényálladékot Lizi körül; akkor osztán hijába lött vóna minden eszkuzátéio. (Böltsen emléközvén még egyik urambátyám emez mondássára: „Ha jaz szuka nem adgya, az kanyi nem viszi!“)

* * *

Éppeg mikor emez sorjaimot bezárni aka-rom, gyütt közben ojjan eseményesség, akit

* * *

Az nap reggelén a mikorra ki volt tűzve a Piros Eszti esküvöje Bíró Pistával, Bokros Danyi lova kötőfékkel, nyerítve vágatott a Piro-sék kertje alá, onnan végtől végig a falun gaz-dája nélkül. A szája véres tajtékot túrt, nyaka s egész teste habzott a tajtéktól, orr-lyukai ki-tágtultak, fehér serénye mint ezüst fátyol lebe-gett utána, s úgy vágatott toporzékolva min-denfelé, mig az öreg Bokros megfogta . . .

Nem sokára az a hír terjedt el a faluban, hogy Bíró Pistát ott találták az Esztiék kertje alatt — halva. Mellette volt egy véres réz foks. A fokost megismerték, hogy a Bokros Danyié volt.

A Danyi lova csak vágatott az öreggel, mig a Tiszához ért. Ott megállt. Egy karon csüngött a kötőfék egy darabja.

Az öreg szomorúan megtörten nézett egy ideig a zúgó szöke Tiszára, annak elfutó fodros vizére, azután felvágta magát a lóra s úgy vágatott a faluba bosszusan mint a fergeteg, seté-ten mint az éjszaka — egyenesen az Esztiék házába.

Akkor már nem volt ott senki. Az egész falu ott volt Bíróknál. — Eszti leborulva a dermedt termetre zokogva csókolgatta a hideg homlokot. Sirt mindenki, sirt még az is a ki haragudott Bíróékra.

— Eszti! Eszti! verjen meg az Isten! . . . megöldt a fiamat — kiáltott rémitő hangon az öreg, s szikrázó szemekkel rohant a leányra, és — elesett.

— A fi-a-mat, a fia-mat — tagolta az öreg — megöldt . . . meg-öl-ted, beöl-te magát a Tiszá-ba. Danyi . . . Danyi . . . fiam.

nem hallgathatok el a T. Ujságfundáló Úr betses színe előtt.

Ugyanis a múlt estén az Emiliánus nálam gyütt vacsorálni. Tudván, hogy ő nagyon ször-nyen szereti a lipai turót, (no én se utállom!) mög azt is hallván, hogy az falumbéli zsidó botos a minap hozott egy hordóval ezen bóti csemetébül, (egyenesen az egri sajtgyár-búl) átszalajtom a Vertájoghól a Misa pukkan-cot egy fertájér, Sárga újság papírba takarta a jor-dány . . . — Ezeköt a bótbúl kerüt skanitzli papirosokat mindég átszoktam bötüzni, sok érdeköss kaptafaisztikus szerelmes leveleknek gyütttem mán így nyomára.

Most is átnézöm a túró takaró skártétát és felismeröm benne, hogy ahhol az újságnak csúfolt csudabogaras papircsomóhol tartozik, akit minden hólnapba 3-szor kiködönek Eger-ből a falumbéli nótárjusk; akit úgy hínek, hogy izé . . . Regéllő Themis vagy mi, ma-gyarúl „Regéllő Temisztoklász, heljesebben: „Üres toklász!“ (A nótárjus „regéllő számár-nak“ nevezi kedélyösen. — Azt mongya, hogy sorozáskor Egerben lévén, mán t. i. a nótárjus, — erőnek erejével rákomendáta a fundállója, az a boglyos financz úr aki a müt nyáron nál-lunk a porzójós könyveket piszkáta, — hát ő kénszerűségöss muszajbúl mögprenumeráta gyü-tősnak.) Hát mondok ezen az alkalmatoss túró takaron olvastuk szörnyü felháborodás közt, hogy a T. Ujságfundáló Uramot valami „ász“ (mink csak „disznó“-nak híljuk, mióta a blat-tot esmérjük) mögütötte vóna, amért, hogy ami ujságunkba nagyon a képire tanát vóna es-mérni?

Előre is kijelentöm, hogy ennek a ganaj-hányó vellával írott cikkelynek semmi hitelt nem adok (valamint a nemöss kompánija sem!) mán csak azon ákom-bákomos ujságnak keresz-tölt papiros érdemösségét esmérve sem, — de szekundó: azért sem mivelhogy Egerben léte-lemkor Bendegúz urambátyám által mögmuta-tott és a flaszteron ácsorgó, ászoknak mon-dott fényöss orrú gyermeköczék idétlén mivoltját látva, nem hinném, hogy még ezök is nome-rálnának az emberi generáció közt és így fér-fias cselekményökre is képesek volnának légyen.

Mán szeméjre életmagyességben akartam megcs berándullani a híres Egerbe, megtuda-kolandó, a dolog mikénti állását, mikor épeg a kántor uram gyütt haza a heti vásárrúl és úságotla hitelössen, hogy igeniss mögtámták a T. Ujságfundáló uramot a gyerek urak, ha-nem nem egy kettő, de nyolcan, és az egyi-kéjük, minekutánna meggyuvont vóna röggvel és végrendöletet is csinát — T. Ujságfundáló uram rokkjára sütött egyett az ő általa meg-

Mindenki az öregre nézett. Elájult, talán mégis halt a szegény ember. Dehog halt; de-hogy halt, él a szegény ember, és hordja gyöt-relmét ezen az átkos életén; mig majd meg-nyilik neki is a sír, hol csendesen fog porla-dozni, a hol majd nem érzi azt az emésztő kint, mely most dülja öreg kebelét.

— Szegény ember, szegény szerencsétlen apa! . . .

Bokros Danyit ott találták a Tisza egyik kanyarulatánál felakadva egy hegyes karóra. Szép sötét szemek ki volt nyilva, göndör holló fürtei be voltak izzaposodva . . .

Meghalt ő is. Mindenkinek fájt halála, mindenkinek vérzett a szíve mindenki sajnálta a falu legszebb legényét.

Hát Piros Eszti mit csinál? . . . koldúl. Koldúl piros pántlikát, gyöngyfüzért, ezüst meny-asszonyi korszorút, selyem ruhákat lakadalmára. Egyszer Bíró Pistával akar hitre menni, más-szor meg Bokros Danyival.

Szerencsétlén leány, de megérdemelte sor-sát.

Némelykor eszénél van, és akkor a leg-szerencsétlenebb, ilyenkor tépi szaggatja fényes haját, véresre harapja ajkát, esúfra karmolja gyönyörű arezát, s rohan a Tiszának, hogy abba fojtsa be pokoli gyötrelmét. De nem hagyják meghalni, hadd éljen; hadd gyötördjék, és gyöt-relmének ne legyen vége sohasem! Mindenki fél, mindenki húzódik tőle, a síró gyermekeket vele ijjesztgetik; csak a sihederek gúnyolják, bosszantják, s nevetik mikor pántlikát jön kérni tőlök.

Hadd éljen, hadd gyötördjön!!

K. I.

szokott korbácsos, mire — amint nemöss magyar embörtül vártam is, — oda teczet „tapintani“ (vicem pro vicem) ahun legtöbb-nek kék lenni, oszt legkongóbb!

En nem piszkótam vóna be velek a nemöss pracelit, hanem csak a Bera kocsist, memmeg a Misa pukkan-cot küdöttem vóna ellenek — maj behajtotta vóna az tudom istenem; — az egészet az iskolába — heljes írást tanúni!

A kántor uramtül értesüllöttem még arról is, hogy Egerben akad oljan mizerekhöl (a tus alá!) való embör is, a ki elhiszi azt az üres puskázást akivel az „Üres Toklász“ bolon-dítja a fajtájit!

A kántor uramnak a litteratúrája nem sokkal tovább terjed mint a pedállötül a pin-tes fenekiig, mégis aszongya az ilyen hivöre, hogy „gyertya!“ (Oszt nevet, de nagyot!) Ma-gam is megtódom avval, hogy: „Faggyú“!!! Ne bántsd a magyart!!!

A „Füllentő“ képzelt alakja:

Koppancey Gyárfás.

Jelige: „Egy szó sem igaz belöle.“
Kancsuka Peti.

Koppancsy úr híres legény
Nem is oly inci — finci;
Az utcákon magát csak úgy
Ille — . . . billegeti.

Ő teheti! . . . A poéta! . . .
Büszke is e névre, —
Csak hadd hízzék, úgy is rá fér
Nem irigylem tőle.

De szó ide, szó amoda
Van benne „valami“
Nem versében, — Uram bocsá!
Azt tudja mindenki.

„Költő“ nevet rá mázolta
Már „előbb“ egy „Kis“ lap
És azóta Koppáncsy úr
Cincogtat minden-nap.

„Cincogásra“ aztán „többen“
Rá fogják, hogy: „ének“
És ki nyomják „szórt“ betűkkel
Koppancsy versének.

Koppancsy meg ah! hogy örül! . .
... Nem irigylem tőle,
Sőt publice megdicsérem
Öt a „Füllentőbe“.

Kancsuka Peti.

Hamut a fejünkre.

Nincs ember a világon, a kinek valami hibája vagy büne nem volna, de van olyan idő, midön magába tér, s bünbánólag jó tet-tekkel iparkodik helyrehozni hibáját. Nekünk is van hibánk, — a csin, mert mások büne-vel, hibájával foglalkozunk, s néha megtörté-nik, hogy bujtogatások folytán ártatlanul szen-vedünk. Ilyen a martyrság!

Itt a hamvazó szerda, hamut hintünk, szentelt hamut, hogy a sok ellenség hasonlóan cselekedjék.

Megbocsátunk tehát most minden ellen-ségünknek.

Elmondjuk, hogy az uzsorások talpig derék becsületes emberek. Hadd zsarolják be-csületesen a szegény megszorultakat.

A zsebmetszők is azok, mig rajta nem kapatnak.

Nem sujtjuk azon atyafakat sem, a kik germanizálnak.

A panszlávok is derekasan viselik magu-kat, mig derekuk el nem páholtatik.

A rágalmazók is jellemes emberek, mert szembe szállni nem mernek. Az alattomoság tehát dicsérendő tulajdon.

Szeretünk tehát mindenkit.

Boldog lehet az az ország, a hol ily békés egyetértés uralkodik, mint a mi kisváro-sunkban.

Általános bünbocsánatot hirdetünk!

Hamut a fejekre!!

„Memento homo, quod pulvis es, et in pulverem reverteris“.

Nyilatkozat.

a „Regélő Themis“ című lap szerkesztőjéhez.

Ön f. év február 20-iki száma „Hirfűzér“ rovatában ellenem és Loór Gyula joghallgató ellen azon rágalmat tette közzé, hogy Loór Gyula az utcán engem megtámadván, arcomat megkorbácsolta.

A szépirodalom (?) szerkesztője ily aljas hazugságoknak lapjában helyet adni nem szokott, annál kevésbé akkor, midőn collegáról van szó; de ön ezt nem tette, hanem túlmént az illem határain. Ön compromittálta Loór Gyulát és engem a sajtó terén. Hogy köztünk némi félreértésből eredő összekoccanás történt, az tény, de távolról sem úgy, ahogy ön állítani merészkedett, s hogy én Loór Gyulának adósa nem maradtam, azt minden becsületes ember, a ki tanuja volt az eseménynek, be fogja ősmerni; de mindehhez önnek semmi köze sem volt, hanem hallgatnia kellett volna, mint a többi lapok.

Hogy gyáva nem vagyok, bebizonyíthatom a multkori alkalomból segédeimmel; de az igen is bebizonyítható ön ellen, hogy midőn önhöz a segédek mentek, ön oly bátor férfiúnak mutatatta be magát, hogy padlásra szökött és a létrát, nehogy utána mehessenek, magával húzta; másnap pedig feljelenté őket a rendőrségnél.

Ezennel tehát felszólítom önt: hogy ha lapja jövő számában ezen ellenünk közzétett nemtelen rágalmat vissza nem vonja, úgy fog járni velem szemben, mint a hogy ön lapjában hazudni merészelt.

Iklódy Győző.
a „Füllesztő“ szerkesztője.

Tarkaságok.

Egy sertéshizlaló polgár észrevette, hogy a sertések egyike fogyni kezd, ennek okát kitudandó, a vendéglőben, borozás közben, — mert az mondatja ki az igazságot, — kérdi az állatorvostól, mittevő legyen a sertéssel?

— Hát erre igen könnyű a felelet — mondá, — megjegyzem, hogy én egyenesen szoktam beszélni: Attól függ, kemény-e a hulladék, vagy puha; mert ha kemény, akkor hizik, ha pedig puha, akkor — tessék!

*

Más alkalommal meg egy vidéki palóc atyafi vénhedt gebe lovával állított be a tudós állatorvoshoz, azonban mielőtt megvizsgálta volna a beteget, első kérdése is az volt a palóchoz: „Hát van-e pénze?“

— Igen is nincs kezem a tejes urat, hanem csak azeert gyöttök, hogy a lovam elbúcsúzzék nagy jó uramtól, ees gyógyítás-ert magának a husát, neekem meg a bőreert hagyta.

*

Csodabogár, A „R. Themis“ többi közt szini kritikával is foglalkozván, előbeszédében így kezdi a tempót: „Több oldalról hallottunk

olyas megjegyzéseket, mintha szini kritikánkra (?) nézve felvilágosításokat H. Zs. ur adna nekünk. Ezen minden alapot nélkülöző pletykabeszéddel szemben, kénytelenek vagyunk nem csak H. Zs. ur, de különösen a saját érde-
künkben is kijelenteni, hogy még az esetben is (a mi igaz is) — de mi nem történt és nem is történik meg — ha felvilágosításokkal szolgálna egyik-másik tagra nézve, azokat ép úgy figyelmen kívül hagynók, mint nem veszünk tudomást azon fenyegetésekről sem, melyekkel egyik-másik tag, de sőt a színházat látogató ifjabb nemzedék egy része is — de csak a hátunk megett — bennünket irgalmatlanul elhalmoz (?). Igazságosan mértünk mindig, (mit?) roszakarat, érdek nem vezetitőlunkat (csak Zola inger) s így nem is engedjük magunkat visszariasztatni semmi és senki által.“ Ha valamely nőnek udvarolunk, azt gyermekkori emlékeknek tulajdonítsák. Ez tehát irigység, semmi más. Megmondjuk mi a ki jó és azt is a ki nem jó és nem hajlandó, mert a fogzás ép' most következett be nálunk. — Végül pedig kérdi: elfogadják-e barátoknak? Még fráternek sem!

A „FÜLLENTŐ“ hírei.

☞ **Kénytelen** úr egy kénytelen társulatot szervez, a mely kénytelenítettik Kénytelen úr szeszélyeinek hódolni, s a „Füllesztőt“ csak suttymban olvasni. Kénytelen gomba azonban még nem nő. (Ezután titkos Kénytelen gomba rovatot is nyitunk).

☞ **Frikrich Jula** a színészeknek felolvasást fog tartani a kritikáról. A hallgató közönség nincs kizárva azon esetre, ha fityülni tud, nagy barátja lévén a kifityülésnek.

☞ **A helyben** működő derék szintársulat meglehetősen pártolásban elannyira részesül, melynek felette örvendünk, hogy néha a földszintből is karzatot csinál s a sok szolgálónak, inasnak az előre való tolakodást megengedi. Figyelmeztetjük az igazgatót, nehogy a művelt közönséget az előadásoktól visszatartsa, hogy jövőre az ilyen dolgokat magának meg ne engedjen, mint p. o. vasárnap a „Körösi lány“ előadásán.

+ **Hajduk** káplárja tudatja a kofákkal, hogy a Füllesztőt a ministerium ur általa betiltatta.

☞ **Valami kardnyelő**, tojások közt tánczó ingyenelő komédiások is a város egyik kávéházában mutatják be soha nem látott hajmeresztőségeket csak 20 krért. Igazán potom ár! Mint halljuk, fajbeliei némileg a megszökéstől megóvják.

× Szervita utca 393. sz. a. házban két, esetleg három szoba, konyha, spajz, pince f. é. ápril 1-től kiadandó. — Értekezhetni a tulajdonos Iklódy Győzőnél.

Nyilttér*

A felnémeti határban fekvő földem szomszédságban áll Miticzki József földjével, sajnálom hogy nem a szánóföldek civódnak, de a gazdák perelkednek — semmiért. Ezen semmi pedig olyan valami, a miből a jó szomszéd hasznot vél húzni. A semmi a következő módon nőtte ki magát: A télen kocsimot trágát hordott földemre szomszédom földjén keresztül, s így a szántatlan és vetetlen földön, némi kerék nyomokat hagyott, mely kerék nyomok azonban a száraz tél miatt földjének nem hogy kárt okoztak volna, hanem inkább hasznot, mert a trágya minden legkisebb zökkenésre hullong! s így a szomszéd földjére is jutott. E miatt megharagudott a szomszéd és a felnémeti előljárósággal a helyszínén a kárt (?) megbecsültette, kik is abban 10 frtnyi (!) kárt találtak. (megjegyzem hogy az előljáróságtól bizonyítványom van, mely arról tanuskodik hogy azon földet soha 5 frtnál drágábban nem szántották) s erről becsület állítottak ki. Ezt megtudva, nekem három faluból kellett becsületes hozatnom, a kik együttesen szintén megbecsülték azt, kijelentvén miként abban nem kárt de ellenkezőleg hasznot találtak. Később hivatva lettem a felnémeti községi házhoz, hova Miticky József egy ügyvéddel a hintón ki billent. A tárgyalásnál nem boldogulhatván, a fiskális úr félre szólit s azt mondja nekem, hogy ok hajlandók ki egyezkedni, mit én is helyeselve, beleegyeztem s kérdeztem mit kívánnak, mire a fiskális úr tölem 9 frt. fiakker és utánjárás költséget és 10 forint kártérítést követelt! Szép egyezkedés — mondám — én egyezkedem, de 5 frtnál többet nem fizetek, azt is csak azért, hogy a további zaklatásoknak elejét vegyem. Most az ügy a kir. bíróság előtt foly! Hogy minő eredménye lesz, nem tudom, hanem az bizonyos, hogy a kimenetelről a t. olvasót értesíteni fogom. Addig is azzal zárom be soraimat, hogy nincs jobb a jó szomszédnál!

Nagy Pál.

* E rovatban foglaltakért felelősséget nem vállal a Szerk.

Tisztelettel alulírott bátorokodom tudatni a n. é. közönséggel, hogy néhány hétre a **Barhetti-féle házban levő**

fényirdát kibérelvén,

ajánlom a fővárosban jó hírnévnek örvendő

fényképészeti műtermemet,

mely semmi kívánni valót nem hagy maga után, és kijelentem, hogy a művelt közönség csak akkor rendeljen meg több arcképet, ha meggyőződött annak teljességéről; — nem tetszés esetére újbóli lefényképeztetést eszközölök.

☞ Csak teljes megelégedésre tehető a megrendelés, s így előleget nem fogadok el.

A legkisebb megrendelés 3 darab.

3 drb. Látogató jegy alakban 1 ft. 50 kr.

3 drb. Cabinet kép 4 ft. — „

3 drb. Makart „ 5 ft. — „

Számos látogatásért eszedez

GÉVAY BÉLA,
fényképész Budapestról.

Langer Norbert és fiai vászongyárosok főraktára Sternberg, Oskau, D.-Libau

Van szerencsém a n. é. közönség tudomására hozni, miszerint üzletemet

vászon, chiffon, asztal és fehérnemű árúkkal

szereztem föl, melyeket szerencsés valék, mint **bizományi raktárt** megkapni.

Szerződésem alapján kötelezettségem van a fent nevezett gyárosokkal, azok gyártmányait, az általuk meghatározott gyári árban árulni, minélfogva 15 sőt 20%-kal jutányosabb ár mellett adhatom el.

Azonkívül bátorokodom a különben jó hírnek örvendő dűsan felszerelt

norinbergi, diszmű, rövidárú, női- és férfi-divatezikekből álló raktáramat

becses figyelmébe ajánlani.

Kiváló tisztelettel

Gariup Péter.

Postai megrendelések pontosan eszközöltetnek.

Bécsi cipő és keztyű-raktár.

Cs. k. szab. Berndorff ércz gyári raktár.